

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobce: Ha. Da.**, se sídlem x, zastoupeného Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti **žalovanému: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012, čj. ČOI 56532/12/O100/1000/11/12/Hy/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 3. 7. 2012 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a hl. m. Praha (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2012, čj. 10/1842/11/11. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 500.000 Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a tím naplnění skutkové podstaty ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Žalobce podle správního orgánu I. stupně prodal v rozporu s § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách bezolovnatý automobilový benzín SUPER BA-95 nesplňující požadovanou jakost podle § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci [v ukazateli OČVM (oktanové číslo výzkumnou metodou) zjištěná hodnota 94,1 nedosahovala stanoveného minima 94,6], a motorovou naftu pro mírné klima nesplňující požadavky na

jakost podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky (v ukazateli bod vzplanutí P. M. zjištěná hodnota 26,0 C° nedosahovala stanoveného minima 53,0 C°). Pro případ, že by napadená rozhodnutí správních orgánů soud nezrušil, domáhá se žalobce upuštění od uložení uvedené pokuty nebo alespoň jejího snížení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 11. 2012, čj. 5 A 116/2012, poté, co žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků a žalobě nepřiznal odkladný účinek, věc postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému.

Nejvyšší správní soud v návaznosti na nesouhlas zdejšího soudu s postoupením věci pro rozpor s ustanovením § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 10. 1. 2013, čj. Nad 126/2012-87, rozhodl tak, že pro určení místní příslušnosti soudu v dané věci není určující sídlo správního orgánu I. stupně, které se nachází v Praze (tedy v obvodu Městského soudu v Praze), přičemž dovodil, že *„za situace, kdy ČOI působí ve dvou krajích – Středočeském kraji a Hlavním městě Praze a má sídlo v jednom místě – v Praze, a správní delikt byl spáchán ve Středočeském kraji, jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 2 věta druhá s. ř. s. ... Místně příslušným soudem k projednání věci je proto Krajský soud v Praze.“*

Žalobce v podané žalobě po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení předně namítá, že napadená rozhodnutí správních orgánů nerespektují jednu ze základních zásad správního práva plynoucí z § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který stanoví správnímu orgánu povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být pokuta uložena. Připomíná, že podle § 10 zákona o pohonných hmotách právnická osoba neodpovídá za správní delikt, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobce se při provozování čerpacích stanic snažil a snaží dodržovat veškeré předpisy týkající se kvality dodávaných pohonných hmot a vynaložil veškeré úsilí, aby nedošlo k neoprávněné manipulaci s pohonnými hmotami, která by mohla negativně ovlivnit jejich jakost s tím, že kontroluje časy řidičů, kteří provádějí závoz pohonných hmot. Žalobce si není vědom zaviněného porušení jakékoliv povinnosti týkající se kvality pohonných hmot, které nabízel k prodeji zákazníkům, neboť sám není dodavatelem těchto ropných produktů. Odchytky od požadované jakosti uvedených pohonných hmot nemohl sám odhalit, jak je rovněž uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce k manipulaci s pohonnými hmotami muselo dojít ještě před jejich dodáním do dané čerpací stanice. Měla proto být zkontrolována dodávka pohonných hmot dodavatele Č., a. s., aby byl odhalen původ nekvalitních pohonných hmot a zabráněno jejich dalšímu šíření. Žalobce opakovaně žádal správní orgány o spolupráci, aby nedocházelo k manipulaci s pohonnými hmotami, a to jak během přepravy, tak po jejich závozu do čerpací stanice, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno. Pokud k manipulaci s pohonnými hmotami došlo ještě před dodáním žalobci, neměl objektivně možnost ani při vynaložení veškerého úsilí, aby porušení povinností plynoucích ze zákona o pohonných hmotách zabránil. Manipulace s pohonnými hmotami není podle žalobce v zásadě proveditelná. Žalobce dále namítá, že správní orgány při stanovení výše pokuty nepřihlédly ke všem skutečnostem uvedeným v § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, zejména nedostatečně zohlednily veškeré polehčující okolnosti a nesprávně toto ustanovení interpretovaly a aplikovaly. Zjištěn a prokázán nebyl jakýkoliv škodlivý následek spojený s nedostatky a jakosti předmětných pohonných hmot. Při stanovení výše škody dle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách nelze vycházet z očekávání či předpokladů možných

vzniklých škod, aniž by tyto skutečně nastaly. Žalobce nesouhlasí ani s výší pokuty, kdy v obdobných případech byly pokuty ukládány v menší výši, než žalobci, což žalobce dovozuje ze seznamu provozovatelů čerpacích stanic uveřejněného na webových stránkách žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že kontrola časů řidičů provádějících závoz svědčí o jisté snaze zabránit porušení právních předpisů, nelze to však považovat za dostatečný liberační důvod ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Žalobce neprokázal, že by prováděl např. vlastní kontroly jakosti pohonných hmot před jejich prodejem spotřebiteli nebo jiná účinná opatření, která by vypovídala o tom, že před provedenou kontrolou skutečně vynaložil veškeré úsilí pro zabránění porušení povinnosti. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by tento považoval kontrolu kvality pohonných hmot při závozu a po něm za nemožnou. Uvedl sice, že si uvědomuje omezené možnosti kontroly v této fázi distribučního řetězce, to však neznamená, že by odhalení jakostních odchylek považoval za zcela vyloučené. Pokud jde o žalobcovo obvinění dodavatele z dodání nekvalitního paliva, žalovaný uvedl, že při kontrolní činnosti postupuje podle vlastního plánu kontrol, provádí kontroly i na základě podnětů spotřebitelů, není však povinen spolupracovat s podnikateli, kteří se domnívají, že jejich obchodní partneri neplní své obchodní závazky. Žalovaný neobviňuje žalobce z manipulace s pohonnými hmotami, ale z prodeje konkrétních paliv, která neodpovídala požadavkům zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nenaplnil podmínky liberace podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, toto zjištění postačuje pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Žalovaný dále zdůraznil, že řešený správní delikt, je deliktem ohrožovacím, pro jehož spáchání postačuje, je-li zákonem chráněný zájem pouze ohrožen a škodlivý následek nemusí nutně nastat. Při hodnocení závažnosti jednání je pak možné uvážit velikost potencionálního rizika ohrožovacího deliktu jako okolnost polehčující či přitěžující. Pokud jde o výši uložené sankce, žalovaný závěrem uvádí, že z rozhodnutí uvedených na jeho webových stránkách plyne, že za nedodržení požadovaného bodu vzplanutí byly ukládány nejčastěji pokuty v řádu desetitisečů. Nejednalo se ovšem o odchylky natolik výrazné, jako tomu bylo v projednávané věci (26° C oproti požadovanému minimu 53° C). K velmi nízkému bodu vzplanutí motorové nafty zde nadto přistupuje i nedodržení parametru OČVM u benzínu Super BA-95. Žalovaný současně upozornil na to, že se jedná již o šestou pokutu uloženou žalobci za porušení povinností stanovených zákonem o pohonných hmotách od roku 2010. Uložená pokuta tedy zcela odpovídá všem okolnostem případu a byla řádně odůvodněna s přihlédnutím ke všem zákonným kritériím.

Při jednání u soudu žalobce zdůraznil, že v dané věci byly naplněny liberační důvody plynoucí z § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Žalobce měl k dispozici a prostřednictvím dodavatele kontroloval časy odjezdů řidičů a porovnával je s časem závozu pohonných hmot. Současně dal k dispozici záznamy z mechanického registru stojanů, z nichž plyne množství zavezených pohonných hmot. Žalovanému nabídl též kamerové záznamy z dané čerpací stanice. Jak dodal, z § 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, lze dovodit, že podnětům žalobce na kontrolu dodávaných pohonných hmot přímo u dodavatele mělo žalovaný vyhovět, neboť smyslem jeho působení je ochrana spotřebitele. Žalobce proto zmiňovaný podnět podal, žalovaný mu však nevyhověl. Žalobce tedy vynaložil veškeré úsilí, které přicházelo do úvahy.

Žalovaný při jednání u soudu nad rámec písemného vyjádření k žalobě zdůraznil, že k aplikaci liberačních důvodů nebylo v dané věci důvodu přistoupit. Vynaložené preventivní

úsilí musí být učiněno před samotným kontrolním zjištěním, nikoliv až po něm. Navíc kontrola času řidičů ani údaje v mechanickém registru za dostatečnou prevenci nelze považovat. Tou by kupříkladu byla vlastní průběžná kontrola kvality pohonných hmot. I kdyby žalovaný vyhověl podnětu žalobce a provedl kontrolu u dodavatele, na zjištěných závadách a kontrolních zjištěních by to nemohlo nic měnit, přičemž by ani nebylo zjištěné, zda se případně zjištěné vady týkají dodávky těchto pohonných hmot žalobce. Závěrem pak žalovaný upozornil na rozhodnutí správních soudů v obdobných věcech, kde byly podané žaloby zamítnuty (rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 124/2012, a Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 39/2011).

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Dne 3. 10. 2011 provedli pracovníci žalovaného kontrolu v provozovně žalobce „čerpací stanice pohonných hmot N. 289, 257 44 N.“ (kontrolní protokol 9910090571110037). Součástí správního spisu je dále zkušební protokol zkušební laboratoře SGS ze dne 7. 10. 2011, č. 20499, a oznámení žalobci o provedené kontrole a výsledku laboratorního posouzení jakosti pohonných hmot (ze dne 13. 10. 2011, čj. ČOI 105319/11/1000/VK).

Proti shora označenému protokolu o kontrole podal žalobce dne 25. 10. 2011 námitky, v rámci kterých mimo jiné požádal správní orgán I. stupně o odběr a kontrolu vzorků pohonných hmot, které jsou mu dodávány, neboť ve spolupráci se správními orgány hodlá odstranit závadný stav, který nezapříčinil. Vyjádřil současně připravenost poskytnout kamerové záznamy z čerpací stanice, které by prokázaly, že žalobce pohonnými hmotami po jejich dodání nemanipuluje. Správní orgán I. stupně těmto námitkám nevyhověl rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, čj. ČOI 113975/11/1000/VK.

Příkazem ze dne 16. 2. 2012, čj. 10/1842/11/P/11, uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 500.000 Kč za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, a povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 1. 3. 2012 odpor. V návaznosti na to pak správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 4. 2012, čj. 10/1842/11/11, uložil žalobci pokutu ve výši 500.000 Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a tím naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 4. 2012 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 6. 2012, čj. ČOI 56532/12/O100/1000/11/12/Hy/Št (napadeným projednávanou žalobou), zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná, proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadenými rozhodnutími byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, ve znění účinném pro

projednávanou věc, podle něhož právnická osoba dopustí deliktu tím, že „*prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1*“. Ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona, na které citované ustanovení odkazuje, pak stanoví, že „*pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami*“. Za správní delikt podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) se přitom uloží pokuta do 5.000.000 Kč (§ 9 odst. 10 zákona o pohonných hmotách).

Relevantní právní úpravu v projednávané věci dále představuje ustanovení § 10 zákona o pohonných hmotách, na něž žalobce odkazuje, a podle kterého „*právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila*“ (odst. 1), přičemž „*při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům*“ (odst. 2).

Žalobce předně namítá, že napadená rozhodnutí správních orgánů nerespektují jednu ze základních zásad správního práva vyplývající z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“. S tímto závěrem se však zdejší soud neztotožnil a dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány v dané věci byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti a tato rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách bylo v dané věci jednoznačně prokázáno. Z výsledků rozborů odebraných vzorků pohonných hmot je zřejmé (ostatně podaná žaloba to ani nikterak nezpochybňuje), že žalobce v dané provozovně čerpací stanice pohonných hmot prodával pohonné hmoty (bezolovnatý automobilový benzín Super BA-95 a motorovou naftu pro mírné klima), které nesplňovaly požadavky na pohonné hmoty dle citovaného ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Uložení sankce za uvedený správní delikt je v projednávané věci založeno na principu tzv. objektivní odpovědnosti, tedy není nutné zkoumat otázku zavinění pachatele. Žalobce se přitom nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání daného správního deliktu ani tvrzením, že k pochybení došlo zřejmě na straně jeho dodavatele. Tato otázka není pro posouzení věci rozhodná (podstatné je pouze to, že to byl právě žalobce, kdo v rozporu se zákonem v době kontroly prodával pohonné hmoty nevyhovující jakosti). Žádné konkrétní okolnosti svědčící v jeho prospěch pak žalobce ani výslovně k námitce rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu neuvádí. Shora uvedené závěry týkající se objektivní odpovědnosti právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění) podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách mají ostatně oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010-52, mimo jiné výslovně uvedl, že „*zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců ... by totiž bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. I když je odpovědnost právnických osob za správní delikty odpovědností*

objektivní, neznamená to, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. Je-li znakovou skutkové podstaty objektivní stránka deliktu spočívající v konání (zde prodej nebo výdej pohonné hmoty, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách), je třeba kuznání odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat.“ V rozsudku ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33, pak Nejvyšší správní soud neshledal „ani nerozumným to, že zákon stanoví objektivní odpovědnost provozovatelů čerpacích za dodržení těchto parametrů pohonných hmot. Je sice pravda, že provozovatelé čerpacích stanic zpravidla nejsou výrobci pohonných hmot, to však neznamená, že by kvalitu pohonných hmot nemohli ovlivnit. Právě oni totiž mohou a musí udržovat svá technická zařízení v bezvadném stavu, vybírat si pouze dodavatele pohonných hmot, kteří jsou schopni dodávat tato paliva v kvalitě vyžadované právními předpisy a ověřovat a kontrolovat, zda jimi prodávané pohonné hmoty těmito kritérii vyhovují. Provozovatelé čerpacích stanic pak nesou i riziko spojené s případným porušením povinností ze strany jejich dodavatelů. Ošetření tohoto rizika je věcí smluvních vztahů mezi provozovateli čerpacích stanic a jejich dodavateli“.

Pokud žalobce namítá, že došlo k porušení shora citovaného ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, považuje zdejší soud v této souvislosti za vhodné upozornit na právní závěry, které v tomto ohledu již zaujal Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2014, čj. 9 A 39/2011-44 (dostupný na www.nssoud.cz). Jak městský soud v tomto rozsudku vyložil, ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách obsahuje speciální úpravu vůči § 50 odst. 3 správního řádu, pokud jde o důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda právnická osoba, které je vytýkáno spáchání správního deliktu, vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti stanovené zákonem o pohonných hmotách zabránila. Přestože se ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu jedná o okolnost svědčící ve prospěch právnické osoby, které má být v řízení z moci úřední uložena povinnost zaplatit pokutu za spáchání správního deliktu, nese důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti ve správním řízení ona sama a nikoliv správní orgán. Zdejší soud je přitom tohoto názoru, že citované závěry Městského soudu v Praze jsou aplikovatelné i v projednávané věci, přičemž zdejší soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. Žalobce v projednávané věci v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem neunesl důkazní břemeno v tom smyslu, že by prokázal, že vyvinul veškeré úsilí směřující k tomu, aby zabránil porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách (tedy prodej pohonných hmot splňujících stanovené požadavky na jejich jakost a složení). Kromě obecných konstatování, že si není vědom zaviněného porušení jakékoliv povinnosti týkající se kvality pohonných hmot a že se veškeré povinnosti snaží plnit řádně a svědomitě, žalobce pouze uvedl, že kontroluje časy řidičů, kteří provádějí závoz pohonných hmot, a kontroluje množství zavezených pohonných hmot na záznamech z registru stojanů. Odkázal sice též na kamerové záznamy z předmětné čerpací stanice (jež měly prokazovat, že s pohonnými hmotami nebylo po jejich dodání manipulováno), tyto však podle svého vyjádření již nemohl předložit, neboť jsou archivovány pouze pod dobu 30 dní. S ohledem na výše uvedené je proto nutno dospět k závěru, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, které by jej zprošťovaly odpovědnosti za spáchání vytýkaného správního deliktu, a nemůže žalovanému s úspěchem vytýkat porušení tohoto ustanovení. Ve shodě s výše citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze lze pro úplnost dodat, že nepochybně existují preventivní opatření, jejichž provedením může prodejce pohonných hmot předcházet porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách (např. provedení rozboru vzorků odebraných z dodávek pohonných hmot ještě před jejich uvedením do prodeje za účelem ověření jejich kvality, event. striktní požadavek na předložení výsledků těchto rozborů vůči smluvním dodavatelům pohonných hmot; srov. též

závěry uvedené ve shora již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33). Jak již bylo výše naznačeno, žalobce přitom nemůže s úspěchem vytýkat správnímu orgánu ani neprovedení kontroly dodávky pohonných hmot u jeho dodavatele, neboť výsledek takové dodatečné kontroly by nemohl nijak ovlivnit zjištění, že žalobce v době kontroly prodával pohonné hmoty nevyhovující jakosti.

Soud pak neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se nesprávné aplikace ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Zdejší soud je toho názoru, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí výši uložené pokuty řádně zabýval ze zákonem předvídaného hlediska závažnosti správního deliktu a vzal v potaz i celkové množství prodaného nevyhovujícího paliva a dobu jeho používání, přičemž zohlednil též skutečnost, že prodej nevyhovujících pohonných hmot byl na dané čerpací stanici zjištěn opakovaně. Jde-li o prokázání konkrétního škodlivého následku, zde je třeba upozornit na to, že kritérium následků deliktu je pouze jedním z kritérií (a nikoliv kritériem výlučným), na základě kterých se závažnost deliktu posuzuje. Je zjevné, že v případě některých druhů správních deliktů je nezbytné dospět ke konkrétní výši určitého škodlivého následku, to však není případ projednávané věci. Pokud žalobce tvrdí, že správní orgán nedostatečně zohlednil „veškeré polehčující okolnosti“, není ze žaloby ani průběhu daného řízení zřejmé, jaké konkrétní polehčující okolnosti měl na mysli. Soud je toho názoru, že výše uložené pokuty je odpovídající ve vztahu k závažnosti žalobcova deliktního jednání, přičemž v této souvislosti je nutno především zdůraznit, že maximální výše sankce, kterou bylo možno uložit pachateli za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, činí 5.000.000 Kč. Pokuta uložená v projednávané věci tedy činí 1/10 maximální výše sankce, tedy je stále ukládána při spodní hranici zákonem předpokládaného rozpětí.

Pokud jde o související zmínku žalobce, podle něhož v obdobných případech byly ukládány pokuty v menší míře než žalobci, je nutno uvést, že se jedná o námitku obecnou, neboť z pouhého odkazu na seznam sankcionovaných provozovatelů čerpacích stanic dostupný na webových stránkách žalovaného nelze dovodit, zda se v případě nižších pokut jednalo skutkově shodné či obdobné případy, jako tomu bylo u žalobce, nebo zda šlo o méně závažné případy. Specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadených rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Je tedy na žalobci, aby specifikoval konkrétní případy a porovnal je s jeho věcí. Pokud tak neučinil, nelze dospět k závěru, že správní orgány v souzené věci postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. že nedbaly na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, projednávanou žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Pro případ, že by soud žalobě nevyhověl a napadená rozhodnutí správních orgánů nezrušil, navrhl žalobce, aby soud rozhodl o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení. Jak v této souvislosti plyne z ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. „rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě“. Podmínkou pro aplikaci citované ustanovení tedy především je, aby předmětná pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Jak již

nicméně soud již výše uvedl, neshledal, že by předmětná pokuta byla ve zjevně nepřiměřené výši, proto ani tomuto návrhu žalobce ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. soud nemohl vyhovět.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová